

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ



(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΗΠΩΣ ξέρεις το γράφημα του Γιουρί; ρώτησε ο μέγας Θεός, δείχνοντας στη Βέρα τον φάκελλο και την επιγραφή του.

—Όχι, δεν το είδα ποτέ, απάντησε η νέα. Μά, πώς Θεός, άνοιχτε γρήγορα το γράμμα!...

—Είπε πράγματι του Γιουρί, είπε ο Ίβάν, ο οποίος, αφού άνοιξε τον φάκελλο, έφερε μια ματιά στην υπογραφή.

Καί διάβασε κατόπιν τα εξής:

“Ο άνθρωπος που έδειξε στη Βέρα είναι ο Ντουμίν. Είμαι πελά βέβαιος γι' αυτό. Δεν θα τον αφήσω ούτε στιγμή, γιατί ξέρω πως ήθελε έδω για να δράσει εναντίον σας κι' εναντίον της αδελφής της Κουλιγκίν. Είπε ανάγκη να εγκαταλείψει άμέσως το σπίτι. Ξέρω πως σ'αξ επιτηροῦν, μ'ά αν συμμορφωθήτε άκριβώς με τις οδηγίες μου, δεν θα σ'αξ συμβή τίποτε δσαάρεστο. Ο κ. Πέτρος (ο Ίβάν) θα φορέσει σουάχα μουζίκου, τ'ά όπια θα τὸν δώση ο Παῦλος 'Αλεξάνδρονιτς, και θα βγῆ απ' την πόρτα της ταβέρνας, σ'άν ένας περατιστός πελάτης της. Θ'ά διασχίση τὸν δρόμο, θα φτάση στο λιμάνι και θα μῆι στη ταβέρνα που βρίσκεται στη γωνία της προκυμαίας και της σιδηροδρομικής γραμμής. 'Εκεί θα με περιμένῃ. Η κυρία Πρίσκα θα φορέση τὸ σουάχα της Νάστιας κι' ἡ μικρὴ κυρία Βέρα της παραμάνας της, και θα βγῶν ἀπὸ τὴν πόρτα της υπηρεσίας. Σ'ά πάνε κι' αὐτὲς στη ταβέρνα τοῦ λιμανιοῦ, όπου θα συγκεντρωθῶμε ὅλοι, μ'ά ἀπὸ διαφρορετικὸς δρόμους. Η κυρίες πρέπει ν'ά πάνε στο λιμάνι, περνώντας ἀπ' τὸν παλαιὸ Στρογγυλὸ Πύργο κι' ἀπ' τὴν Παλαιὰ Ἀγορά. Αν συμμορφωθῆτε μὲ ὅσα σ'αξ γράφω, ὅλα θα πάνε καλά. Ἐγὼ ἀναλαμβάνω κάθε ἐπιθύη. Στο λιμάνι ὑπάρχει ἓνα βάλκι, μὲ τὸ ὁποῖο θα μπορέσετε ν'ά φύγετε για τὸ ἔξωτεροκὸ χωρὶς διαβήτηρια, ἀπόψε κίολας. Ο ἀφοσιωμένος μέχρι θάνατο ὑπηρετής σας.
Γιουρί.

IV

ΠΩΣ Ο ΓΙΟΥΡΙ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕ ΤΟΝ ΚΑΤΑΕΦ ΚΑΙ ΠΩΣ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΕΠΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΝ.

“Όσο περισσότερο ο Γιουρί παρακολουθούσε τον Κατάεφ, τόσο πιο πολύ βεβαιωνόταν ότι δεν είχε απατηθεί. Ήταν πελά βέβαιος πως είχε ν'ά κάνει με τον Ντουμίν.

Αφού τον άκολούθησε σ'άν τὴ σιὰ του σὲ ἀρχετὰ στενωπόσικα, τὸν εἶδε ἔξωφρα ν'ά σταματῆ ἔξω ἀπὸ ἓνα λαϊκὸ ἔστιατόριο, στο ὁποῖο σύγγαζαν ἄνθρωποι τοῦ λιμανιοῦ και ν'ά κάνουν μ'ά χειρονομία, σ'άν ν'ά προσκαλοῦσε κάποιον κοντὰ του.

Άμέσως, ἓνα ἄτομο που φεροῦσε πανήγυλης μπότες και φαρὰκικο σακῆφρο, ἀποσπάρθηκε ἀπὸ τὴ σιὰ που ἔρχοιχε κάποιον ψηλὸ χτῆρο κλάι, κι' ἔτρεξε ν'ά συναντήση τὸν Κατάεφ. Τότε κι' οἱ δύο τράβηξαν για τὸ λιμάνι και παρακολουθούμενοι πάντα ἀπὸ τὸν Γιουρί, ἔφτασαν σὲ ἄλλο σὲ μ'ά ταβέρνα κοντὰ στη σιδηροδρομική γραμμή.

Τὸ μέρος ἦταν τόσο ἀπόμωρο, ὅστε για μ'ά στιγμή ο Γιουρί διάστασε ν'ά προχωρήσει περισσότερο. Ἐπειδὴ ἄμωσ ο Κατάεφ κι' ο σύντροφός του μῆλχαν στη ταβέρνα κι' ἐλευθῆ, όταν ἡ πόρτα ἔκλεισε πίσω τους, δὲν ἔβλεπε πελά τίποτε, ο ὑπηρετής της Κουλιγκίν προχώρησε ὡς ἔκει και προσάβησε ν'ά κυττάξῃ μέσα. Μ'ά ἔξωφρα τότε ἄκουσε καθαρά πίσω του αὐτὰ τὰ λόγια:

—Θ'ά δῆς καλύτερα ἂν μπείξῃ μέσα, φιλαράκο!

Καί πῆν προφτάσει ν'ά γυρίση πίσω, ἡ πόρτα ἄνοιξε και τὸν ἔσπρωξαν μέσα τρεῖς ναῦτες, τὸν ὁποῖον τὴν παρουσία οὔτε κίαν ἔλεγε ὑποναστέι πίσω του. Ήταν τόσο ἀπασχολημένος με τὴν παρακολούθησή του, ὅστε δὲν ἔλεγε ἀντιληφθεῖ πὸς τὸν παρακολουθοῦσαν κι' αὐτὸν τὸν ἴδιο. Δὲν ἔλεγε ἀντιληφθεῖ ἔπισης διὸ ο Κατάεφ με τὴ χειρονομία που ἔκανε ἔξω ἀπὸ τὸ λαϊκὸ ἔστιατόριο, δὲν ἔλεγε προσκαλέσει ἓνα μόνο ἄτομο, ἀλλὰ τέσσερα. Με τὴ διαφορά διὸ ἓνας ἀπ' αὐτοῦς ἔλεγε συναντήσῃ ἄμωσ τὸν Κατάεφ κι' ἔλεγε ἀπομακρυνθεῖ μαζὺ του, ἓνα ὁ ἄλλοι τρεῖς τράβηξαν ἀπὸ πίσω, παρακολουθώντας και ν'ά παρακολοῦθώντας συγγρόως και τὸν Γιουρί. Ἐτσι, δὲν ἔχασαν οὔτε μ'ά ἀπ' τίς κινήσεις του και, σκανδαλισμένοι, ἀποφάσισαν ν'ά μῆν τὸν

ἀφήσουν ν'ά φύγη πῆν τους ἔξηγήσει γιατί παρακολούθησε τὸν Κατάεφ.

“Ο Γιουρί, μόλις βρέθηκε μέσα στην ταβέρνα, ἔραξε μ'ά ματιά γύρω του και εἶδε πὸς ο Κατάεφ κι' ο σύντροφός του δὲν βρισκόντουσαν πελά ἔκει. Αὐτὸ τὸν ἔκανε ν'ά ἐλλῆξη, γιατί ἂν ο Κατάεφ ἦταν πραγματικὰ ο Ντουμίν, θα τὸν ἀναγνώριζε ἄμέσως.

Ἐτόσσο οἱ ναῦτες δὲν τὸν ἄφρασαν ν'ά σκερτῆ περισσότερο. Τὸν ἔπασαν, και με τρόπο ἀτότομο μ'ά και πεόσχαρο, τὸν ἔβαλαν ν'ά καθῆση διά της βίας κοντὰ τους. Τότε ἔνας ἀπ' αὐτοῦς εἶπε:

—Τί θα προσφέρουμε στο φιλαράκο για ν'ά τὸν ευχαριστήσουμε; εἶπε ὁ ἔνας. Μ'ά ν'ά τὸν κάνουμε μ'ά ευχαριστήση πὸν ν'ά τὴ θυμάται!...

—Ποῦ ν'ά τὴ θυμάται για καιρό, ἐπρόσθεσε ὁ ἄλλος.

—Ἀφήστε τα αὐτὰ! εἶπε ὁ τρίτος που φαινόταν σ'άν ἀρχηγός τὸν δύο ἄλλων. Ἄς μῆλῃσουμε σοβαρά!...

Καί γυρίζοντας πρὸς τὸν Γιουρί, τὸ εἶπε:

—Λοιπὸν, κυττάξῃ με μέσ' ὀφτὰ μάτια και πῆς μου τί ἤθετες ν'ά κάνῃς ἔδω;

—Γύφρανα ν'ά βρω ἓνα μέρος για ν'ά πῶ, απάντησε ὁ Γιουρί με ἔφος φαινομενικὰ γαλήνη.

—Καί χάθησαν τόσες ταβέρνες στο λιμάνι κι' ἤρθε ἔδω; ἀκούσθηκε ἔξωφρα πίσω ἀπ' τους ναῦτες, μ'ά φωνή, που ὁ Γιουρί τὴν ἀναγνώρισε ἄμέσως ὡς τὴ φωνή τοῦ Κατάεφ ἢ μῆλῃν τοῦ Ντουμίν!...

Ναί, ἦταν αὐτός!... Αὐτός!... Ὁ Ντουμίν!... Τώρα ὁ Γιουρί δὲν μπορεῖ ν'ά γελαστῆ!... Τὸν ἔβλεπε ἀπὸ πὸν κοντὰ κι' ἔβλεπε ἔπισης διὸ ο Κατάεφ ἤξερε πὸς ὁ Γιουρί ἔλεγε μῆλῃν τὴν πραγματικὴ του προσωπικότητα, κάτω ἀπ' τὴ γλακεία γενειάδα του και τὸν ἐπίδεσμο τοῦ ματιοῦ του.

Προσολή! Ἡ κρίσιμη στιγμή ἔλεγε φτάσει!... Ὁ Γιουρί ἦταν χαμένος και μόνο ἀπὸ τὴ μεσολάβησι της Παναγίας και τὸν ἀρχαγγέλιον περιμένε τὴ σωτηρία του!...

—Ποῦ τὸν βρήκατε αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο; ρώτησε ὁ Κατάεφ τους ναῦτες.

—Τὸν βρήκαμε πίσω ἀπ' τὴν πόρτα τὴ στιγμή που κυττάξε μέσα. Γι' αὐτὸ τὸν παρακαλέσαμε ν'ά μῆν μαζὺ μας μέσα για ν'ά μῆν κρῶσει ἔξω, ἐπειδὴ κίανει ψύχρα.

—Κύτταξε ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα για ν'ά δῶ με τί εἶδος ταβέρνα ἔλεγε ν'ά κάνω, απάντησε ὁ Γιουρί, και ἂν ὁ ταβερναριός μποροῦσε ν'ά μοῦ δώση καμιά μπουτίλα βότκα ἀπ' αὐτὴ που ἀπαγορεύεται ἀπὸ τὸν καιρό που κρηχτήθηκε ὁ καταραμένος πόλεμος!...

—Ἐγὼ, φαντάζομαι, εἶπε τότε ὁ ἔνας ἀπ' τους ναῦτες, διὸ ἐπιθυμοῦσε ν'ά πῆν μαζὺ σου, Κατάεφ, γιατί σ' ὄλο τὸ δρόμο σὲ παρακολουθοῦσε!...

—Δὲν παρακολουθοῦσα ἔσένα, εἶπε ὁ Γιουρί, μ'ά τὸ ναῦτη που βρισκόταν μαζὺ σου, γιατί κι' αὐτὸς φαινόταν πὸς ἤθελε ν'ά πῆν κανεὶν ποτῆρι βότκα!...

—Ἐ τότε, φιλαράκο, θα φροντίσω ἐγὼ ν'ά πῆς πρώτης τάξεως βότκα!... Ἐχω στο καράδι μου! Θ'ά σὲ πάρω μαζὺ μου! εἶπε ὁ Κατάεφ. Ὁ ἀρχάγγελος Μιχαήλ σ' ἔφερε ὡς ἔδω!... Ευχαριστῆσε τον!

—Εἶσα λοιπὸν κι' ἐσὺ θαλασσινός; ρώτησε ὁ Γιουρί. Με τὸ καθῆται σου, σὲ ἔπαιφρα για ἔργατη.

—Εἶμαι αὐτός που εἶμαι και ἔφερες καλά, ὅσο κι' ἐγὼ, ποῖος εἶμαι!... Γι' αὐτὸ ἔχοιμε ν'ά ποῦμε μερικὰ λόγια μεταξὺ μας!... Ἐμπρός, σεις ὁ ἄλλοι, πάρτε τον και δρόμο!... Περιποιηθῆτε τὸν καινοῦργο με σύντροφο!... Προσέχετε προσάντου μῆ τοῦ κἀντε κακό, ὀτιδῆποτε κι' ἂν συμβεῖ!... Τὸν χρειάζοιμα!... Κλείστε τον μόνο τὸ στόμα, ἂν θελήσει ν'ά φωνάξῃ!...

—Μπ'ά! Δὲν θα φωνάξῃ!... Θ'ά μ'αξ ἀκολουθήση ἡσυχα!... Εἶνε καλὸ παλληκάρι!...

Πράγματι ὁ Γιουρί, τὸν ὁποῖο κρατοῦσαν γερά κι' οἱ τέσσερες ναῦτες, ἄφρασε ν'ά τὸν τραβήξουν ἔξω, χωρὶς τὴν παραμικρὴ διαμαρτυρία. Δὲν τὸν ἔνοιωσε καθόλου για τὸν ἐπιτό του, μ'ά ὄλη του ἡ σκέψη πῆγαυσε στο μεγάλο δοῦκα Ἰβάν που ἔπρεπε ν'ά τὸν ὀσση με κάθε θυσία. Ποτῆ ἡ Κουλιγκίν δὲν θα τὸν συγγωροῦσε ἂν ὁ πριγκιπὸν λάβαινε τὸ παραμικρό.

Καταλάβαινε μάλιστα διὸ ο μέγας δοῦξ ἦταν ὁ στόχος ὄλης αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως. Ὁ Ντουμίν ἔλεγε πῆν ν'ά δράση στο Βίμποργκ, ἀπεσταλιμένος ἀπ' τὸ κόμμα τῆς Ἀῦλης που ὑπάκουσε στο Ρασπούτιν και



Ο ΠΕΙΣΜΑΤΑΡΗΣ

(Τὸ Φὸν Λίχτωξ)

στη Γερμανική κατασκοπεία. Οι ναύτες άλλωστε πού τον συνόδευαν τώρα φαινότουσαν για Γερμανοί.

Ο Γιουρί Ξαφνιαζόβιτς ο Παύλος 'Αλεξάνδροβιτς ο ταβερνιαρέης τού είχε δώσει για τόν Ντουμίν πληροφορίες τόσο κατηγορηματικές, μιά και τόσο φρέσκιες. Μήπως είχε πουληθεί κ' αυτός στους Γερμανούς.

Οι ναύτες πού συνόδευαν τόν Κατάεφ και πού τραβούσαν τόν Γιουρί έφτασαν σέ λίγο στό κεφαλόσκαλο τής προκυμαίας. Κατέβηκαν εκεί μιά στενή σκάλα, στη βάση τής οποίας ήταν δεμένη μιά μικρή βάρκα. Έπρωξαν τόν Γιουρί σ' αυτή κ' έπειτα μπήκαν μέσα κ' οί τ' διοί. 'Η βάρκα ξεκίνησε μέσ' στό πυκνό σκοτάδι πού σκεπάζε τά πάντα, έκανε τόν γύρο μιάς προβλήτης και διπλόωσε σ' ένα μεγάλο τρίστιο, πού ο Γιουρί τόν αναγνώρισε άμέσως. Ήταν ένα μεγάλο καράβι πού τόν είχε σκανδαλίσει άρκετά πρό μηνών στην Κρονστάδη, όταν είχε πάει νά παρακολούθησε τόν Ντουμίν, σταλιμένο από τήν Κουλιγκίν. Τό πλοίο εκείνο είχε τότε σωητική σημαία, μιά άσφαλις θά ήταν γεωμανικό.

Ο Γιουρί δέν είχε άπαιτηθεί, γιατί μόλις τον μετέφεραν στό καράβι, τόν κατέβασαν στό καπερ τών αξιωματικών, όπου βρισκόντουσαν δυό τύποι άγνωστοί του, οι όποιοί μιλούσαν γεωμανικά και στους όποιους ο Κατάεφ άπαντοίσε στη γλώσσα τους.

Ο Γιουρί δέν ήξερε παρά μόνο μερικές γεωμανικές λέξεις. 'Αυτό πού δέν δυσκολεύτηκε νά καταλάβη ότι μιλούσαν γι' αυτόν. Κατόπιν ο Κατάεφ διάταξε ένα ναύτη κ' έφερε στό τραπέζι χαρτί, μελάνη κ' ένα ζωνηλόφωρο. 'Επειτα, γυρίζοντας πρós τόν αϊχμάλωτό του, τού είπε: — Ξέρεις νά γράφεις, Γιουρί; Δέν είν' έτσι... Θά μας διδάξεις τώρα άν ήσουν καλός μαθητής στό σχολείο...

— Δέν είν'α καλόστο στο σχολείο, άπάντησε ο Γιουρί, χωρίς νά ταραχτεί. 'Ο παπιάς τού χωριού μου μου έμαθε μερικά γράμματα, μιά έχει περάσει τόσος καιρός από τότε, ώστε δέν μπορώ σήμερα νά γράψω ούτε μιά γραμμή... Κατάλαβε, Ντουμίν;

— Είμαι εύτυχής πού βέβλο, φιλαράκο, άπάντησε ο Ντουμίν, ότι δέν έχομε πιά κανένα μυστικό ό ένας από τόν άλλο... Θά δής πού στό τέλος θά γίνουμε οι καλύτεροι φίλοι τού κόσμου... Ζήγωσε στό τραπέζι και γράψε ό,τι θά σου ύπαγορεύσω...

— Σε ποιόν πρέπει νά γράρω; — Σ' έναν άφέντη πού τόν ξέρεις πολύ καλά... Σ' ένα μεγάλο άφέντη πού τό έχει οκάσει άπ' τό παλιό...

— Και τί θά γράφω σ' αυτό τόν άφέντη; ρώτησε ο Γιουρί.

— Θά τού γράφεις ότι παρακολούθησε τόν Κατάεφ κ' ότι έδωκαόθηρες πώς είνε ο Ντουμίν... Αυτό, φαντάζομαι, δέν σε στενοχωρεί καθόλου, άφού είνε ή αλήθεια...

— Ναι, έκανε ο Γιουρί. Κι' έπειτα;

— 'Επειτα θά τόν συμβούλευσης νά φύγη άπ' τό σπίτι όπου μένει τώρα και νάρθη νά σε συναντήσει στην ταβέρνα τού λιμανιού, στην όποία βρισκόμαστε πρό όλίγον. 'Εχεις καμιά αντίρρηση γι' αυτό;

— Ναι... 'Εχω πολλές αντίρροήσεις...

— Αυτό δέν έχει σημασία... Κάνε σαν νά μ'ην είγες καμιά αντίρρηση και γράψε αυτό πού σου λέω...

— Άλλοίμονο! είπε ο Γιουρί. Σου είπα και πόν ότι δέν ξέρω νά γράφω ούτ' ένα γράμμα...

— Τόσο τού χειρότερο γιά σένα! ελε ο Ντουμίν. Γιατί ή έπιστολή θά γραφεί όπωσδήποτε και σένα θά σου τινάξω τά μυαλά στον άέρα!

Και, λέγοντας τά λόγια αυτά, ο Ντουμίν έβγαλε τόν περιστρώφ του και τό άπόθεσε στό τραπέζι.

Ο Γιουρί δέν ταράχθηκε καθόλου. Μονάχα χλόμισσε, καθώς φησιόθηκε Ξαφνιας ότι είχε τήν έπιστολή τού μεγάλου δουκός στην τσέπη του κ' ότι αυτοί οι κωκυόφωροι μπορούσαν νά τήν ανακαλύψουν.

Ο Ντουμίν άρχισε νά γράφει, κρυφονυχίζοντας συγχρόνως τόν αϊχμάλωτό του. 'Ετσι δέν τού ξέφυγε μιά φευγαλέα κίνησης πού έκανε ο τελευταίος γιά νά βεβαιωθεί άν ή έπιστολή τού μεγάλου δουκός βρισκόταν πάντα στην τσέπη του.

— Ψάχτε αυτό τόν άνθρωπο! διέταξε.

Άμέσως τέσσερες ναύτες άρμησαν κατά τού Γιουρί και, γυμνώνοντας τον, ανακάλησαν τήν έπιστολή τού 'Ιβάν, τήν όποία ο Ντουμίν άσφαράγισε και διάβασε.

— Αυτή ή έπιστολή θά μ'ας ξεσηκώσει πολύ, είπε. Θά μπορούσαμε νά κάνουμε ύπαιγιμούς στη δική μας

έπιστολή γιά όσα άναφέρονται έδώ μέσα κ' έτσι ο άφέντης σου δέν θά ύποψιασθή καθόλου ότι δέν τήν έγραψες έσύ... Βλέπεις ότι δέν θά έχανες τίποτε άν τήν έγραψες μόνος σου...

— Δέν ξέρω νά γράφω... Κάνε μου ό,τι θέλεις...

— Άφού άρνείται άπόλυτως, σέ βεβαιώνω ότι σε μιά-δυό ώρες θά είσαι νεκρός, άν ή έπιστολή πού δέν θέλεις νά γράψεις και πού θά τήν γράφω έγώ, δέν φέρει ίκανοποιητικά άποτελέσματα. Μά έλιπίσω γιά τό φτωχό σου τομάρι, ότι όλα θά πάνε καλά... Ποιός άλλωστε ξέρει τό πραγματικό σου γράφημο;...

— Τό ξέρει ο Παύλος 'Αλεξάνδροβιτς, ο φίλος μου, στον όποίο έγραφα συχνά, είπε ο Γιουρί.

— Ά! έκανε ο Ντουμίν σαρκαστικά. Τότε όλα πάνε καλά...

Ο Ντουμίν τήν είχε λάθει, γιατί ο Γιουρί τού τό είχε πει αυτό γιά νά βεβαιωθεί γιά τήν προδοσία τού Παύλου 'Αλεξάνδροβιτς. Είχε βεβαιωθεί πιά ότι ο καφετζής τούς έπρόδιδε... Μά τώρα έφερε νά σκεφτή τώρα τί θά έκανε γιά νά προλάβη τήν άνελεπόρθωτη καταστροφή πού θά προκαλούσε ή έπιστολή τού Ντουμίν.

Είχε σφραγιστεί σ' ένα πάγκο μέ ύψος έκμηδενισμένο, ένώ ο Ντουμίν έγραφε τήν έπιστολή. Στην πραγματικότητα όμως όλες ή ασθήσεις τον άφρηνόυσαν και συλλογίζόταν μέ ποιό τρόπο θά κατόρθωνε νά ξεφύγη.

Τό περιστρώφο τού Ντουμίν βρισκόταν πάντα άπάνω στό τραπέζι. 'Ο Γιουρί λογάρισε κίελας τόν λήδημα πού έπρεπε νά χάνη γιά νά τ' άρπάξη, νά ρίξη μερικούς πυροβολισμούς γύρω, νά σκαρφαλώσει έπειτα άπάνω στη σκάλα, νά τρέξη στη γέφυρα και νά πέση στη θάλασσα, σκοτώνοντας όποιον θά τον έμπόδιζε στό δρόμο του... Μόλις θά βρισκόταν στη θάλασσα, ο Γιουρί θάηρηφούσε όλους αυτούς τούς κυριούς, γιατί κολυμπούσε σαν δελφίνι...

"Οί! αυτά ήταν βέβαια εύκολα νά τά σκεπτεται, μά έπρεπε πρωτίστως ν' άρπάξη τό περιστρώφο, και προπάντων νά μ'η χάνη ούτε στιγμή...

V

ΠΡΙΣΚΑ... ΠΡΙΣΚΑ...

Μόλις ο 'Ιβάν διάβασε τήν έπιστολή, ή όποία είχε τήν ύπογραφή τού Γιουρί κ' ή όποία, καθώς ξέρούμε, είχε γραφεί από τόν Ντουμίν, ή Πρίσκα φώναξε:

— 'Εγώ δέν σ' άρνώ... 'Εγώ δέν σ' άρνώ, όπωσδήποτε...

— 'Η Βέρα κ' ο 'Ιβάν δέν έλεγαν τίποτε και ήσαν βυθισμένοι σέ σκέψεις.

— Ούτε κ' έγώ θά σ' άρψω, Βέρα μου, είπε ο Ζιλμπέρτ.

— Θά κάνης ό,τι θά σου πούν, άπάντησε ή άδελφή τής Κουλιγκίν. Δέν είσαι σ' έξυπνότερος άπ' τούς άλλους.

Τότε ο 'Ιβάν είπε:

— 'Η δέν πρέπει νά κάνουμε τίποτε ή πρέπει νά κάνουμε ό,τι μ'ας λέει ο Γιουρί...

— 'Ο Γιουρί λέει ότι πρέπει νά χωριστούμε! είπε ή Πρίσκα. Θά δεχόσουν λοιπόν νά μ' έγκαταλείψης σέ μιά τόσο κρίσιμη στιγμή;...

— Ναι, άπάντησε ο 'Ιβάν. Ναι, θά φύγω μόνος μου άπ' αυτό τό σπίτι.

— Θά τό κάνης αυτό, γιατί ξέρεις πώς έσένα άπειλούν οι περισσότεροι κίνδυνοι... Μά έγώ δέν σ' άρνώ...

— Είστε βέβαιοι, ρώτησε ο Ζιλμπέρτ, ότι ή έπιστολή αυτή προέρχεται από τόν Γιουρί; Αυτό είνε τό σπουδαιότερο... Ποιός ξέρει έδώ τό γράφημό του;

— Είνε ή πρώτη φορά πού τό βλέπω, άπάντησε ή Βέρα.

— Δέν έχω καμιά άμφιβολία, παρατήρησε ο 'Ιβάν, ότι ή έπιστολή προέρχεται άπ' τόν Γιουρί, γιατί κάνει λόγο γιά τά διαβήθητά μας και γιά τήν άναζώρησή μας στό έξωτερικό, γιά πράγματα δηλαδή πού μόνο αυτός τά ξέρει...

— 'Εν πάση περιπτώσει θά έπρεπε νά μάθουμε ποιός έφερε αυτό τό γράμμα.

Και, φωνάζοντας τή Νάστια, τή διέταξε νά προσκαλέση τόν Παύλο 'Αλεξάνδροβιτς.

'Επειτ' από πέντε λεπτά, ο ταβερνιαρέης βρισκόταν έπάνω.

— Πέξ μας, Παύλε 'Αλεξάνδροβιτς, τόν ρώτησε ή Βέρα, ποιός σου έφερε αυτή τήν έπιστολή;

— Ένας άνθρωπος τού λιμανιού.

— Τόν ξέρεις;

— "Οχι. Ήταν ή πρώτη φορά πού τόν είδα.

— Και ξέρεις ποιός έστειλε τόν άνθρωπο αυτό; Δέν σου τό είπε; (Άζολουδελ).

ΞΕΝΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ



H ΑΥΦΗΜΕΝΗ

(Τού Ρούντολφ)